

Mlýnské kolo v srdci mém (The Windmills Of Your Mind) - Hana Hegerová

Jak ten déšť co vzhůru vzlétl,
k nebi zpátky z dešťníků,
déšť tak starý jako svět,
co mou kůži pronikl,
jako písek do hodin,
který tys mi nasypal,
písek co mě rozhodil,
co mi pojem času vzal,
jako strom co z rána má,
znovu rosný diadém,
jako světlo, jako tma,
jako pramen k němuž jdem,
tak roztáčíš jménem svým,
kolo mlýnské v srdci mém.

Jako oheň v žirafách,
který Dali zapálil,
jako víno v karafách,
co smím pít jen v povzdálí,
jako když se zbláznil sníh,
který víří nad stepí,
jako moudro knihy knih,
tisíc slov co oslepí,
jako plátno z výstavy,
které slepým vrátí vjem,
jako šlágr chytlavý,
co se vtírá jako krém,
tak roztáčíš jménem svým,
kolo mlýnské v srdci mém.

Jednoho dne, nevím jak,
malbu štětec porušil,
z hnízda slov jen vypad pták,
nic víc, pípnul do duší,
stopy písku odliv hladí,
první z listů na zem spad,
deska stolu prsty svádí,
hrát ten ústní prstoklad,
mlha ve mně, podzim k tomu,
déšť bubeník okapů,
hraje píseň holým stromům,
píseň, kterou nechápu,
listí už je nad kotníky,
k tomu nebe šmouhavé,
je dost těžké říkat díky,
za to co už nemáme.

Jak déšť, který letí,
k nebi zpátky z dešťníků,
jako kámen staletý,
s datem mého zániku,
i když nemám k tobě šém,
dál roztáčíš jménem svým,
kolo mlýnské v srdci mém.